

[Kristen Østergaard.]

missionerende virksomhed direkte til militærnægtelse under henvisning til de fordele og behageligheder, som er forbundet med denne tjeneste i sammenligning med den almindelige soldatertjeneste.

Alt dette kunne nok tydes i retning af, at fordelene er store nok. Det er sikkert bekvemmelighedshensynet i den gældende ordning, der begrundet den forøgede tilgang til militærnægternes rækker. Derfor er det venstres hovedopfattelse, at vilkårene er gode nok, og hvis vi letter dem yderligere som foreslået af hr. Frandsen, forøger vi kun problemerne for samfundet i fremtiden i forbindelse med militærnægterne. Derfor er også forslaget punkt 3 om, at tjenestetiden ved civilt arbejde ikke skal være længere end længste soldatertjeneste, helt uacceptabelt. En sådan bestemmelse vil omgående forøge militærnægternes antal med et meget højt procenttal, og det er der jo ingen der kan være interesseret i.

Jeg må også hellere med det samme sige, at punkt 2, hvorefter man kan begære sig overført til civilt arbejde på et hvilket som helst tidspunkt af tjenesten, blev der taget stilling til i fjor. Det må naturligvis afvises med de begrundelser, der blev givet i fjor, og som jeg ikke her skal gentage. Jeg kan helt tilslutte mig de betragtninger, som de tidligere ordførere har anført herom.

Dernæst vil jeg lige knytte en lille bemærkning til forslaget punkt 8. Det er det punkt, hvori der står, at værnepligtige, der på grund af en dybt forankret og dokumenteret religiøs overbevisning ikke ønsker at gøre nogen form for værnepligt, ved dispensation fra indenrigsministeriet kan fritages for tjeneste. Jeg ved godt, at dette punkt tager sigte på nogle ganske få værnepligtige, der tilhører en speciel religiøs gruppe. Jeg vil gerne sige, at jeg har en betydelig respekt for de pågældende, der hellere tager en fængselsstraf for deres overbevisning end udfører militærtjeneste eller civilt arbejde på institutioner eller i lejre. De pågældende tager vilkårene, som de er, og uden at kny. Men det vil næppe være muligt i praksis at sortere de pågældende fra til fritagelse. Hvis en sådan bestemmelse blev indført, ville bekvemmelighedshensynet sikkert friste endnu flere; det er vi blevet belært om af tidligere erfaringer.

Forslaget går naturligvis som sædvanlig til videre behandling i et udvalg. I dette udvalg vil vi fra venstres side ikke være særlig interesseret i de egentlige lettelser, som forslaget omfatter. Vi vil derimod være meget interesseret i under udvalgsarbejdet at drøfte problemerne om anbringelsesmulighederne, om institutionsmulighederne, om hvordan vi garderer os mod militærnægternes fortsatte ødelæggelsestrang, og hvilke foranstaltninger vi kan sætte i værk for at modvirke denne.

Jeg vil slutte med en bemærkning om en ting, som jeg har læst om i dagspressen til morgen. Der ser jeg, at indenrigsministeren påtænker at flytte de nedbrændte lejre til Ulfborg Kjærgård. Jeg må indrømme, at stedet virkelig giver gode arbejdsmuligheder, men på den anden vis vil jeg være meget betænkelig ved denne flytning, og jeg skal begrunde hvorfor. Jeg går ud fra, at indenrigsministeren er bekendt med, at Ulfborg Kjærgård omfatter et stort landbrug og mange og store træbygninger med undervisningslokaler og med undervisningsmateriel, dyre maskiner til kæmpeværdier. Det er alt sammen noget, der er meget brandfarligt, og med den forkærlighed, som den specielle gruppe militærnægtere, der skaffer os disse problemer, har netop for ildspåsættelse, vil jeg bede indenrigsministeren nøje overveje, om han kan tage ansvaret for at flytte dem til Ulfborg Kjærgård. Dertil mener jeg ødelæggelsesmulighederne er alt for store.

Disse bemærkninger kan jeg sammenfatte i, at venstre naturligvis ikke kan gå ind for forslaget til folketingsbeslutning.

Svend Haugaard: Det er ni år siden, der blev nedsat et udvalg, der skulle undersøge forholdene for de civile værnepligtige, og det er 5 år siden, udvalget kom med en betænkning med henstilling om lovgivning. Siden er der ikke sket noget på lovgivningsområdet, og når der ikke er taget initiativ til det i mellemtiden, er det vel, fordi nogle stykker af dem, der ellers kunne være positive over for en ændring af lovgivningen, ikke mente, at betænkningen var god nok. Det kan også skyldes, at man syntes, at udviklingen red så hurtigt i den rigtige retning, at der ikke var grund til at bremse noget her igen. Jeg må sige, at jeg hører til de sidste.